

Giới thiệu Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?

Truyện Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân? của tác giả Bối Tâm là câu chuyện hiện đại. Khi thanh xuân chỉ có thể hoài niệm. Khi tình yêu chỉ đẹp đẽ trong hồi ức. Khi tất cả mọi cánh cửa khép lại cho cả hai người. Khi hôn nhân trở thành nắm mồ của tình yêu. Khi trái tim thay đổi, khi con người tham muốn những điều mới lạ. Thì tình yêu... đã không còn lại gì. Thứ tình cảm chúng ta từng theo đuổi ấy, cuối cùng cũng không là gì.

Gặp nhau năm 16 tuổi, cùng nhau đi qua chuỗi ngày thanh xuân tươi đẹp nhất của cuộc đời, khi nắm tay đi qua chông gai, sóng gió, cô vẫn nghĩ, anh là người hiểu cô nhất, yêu thương cô nhất, trân trọng cô nhất, người khác sẽ không nhưng anh sẽ tha thứ và bao dung cho con người cô cả đời này... nhưng, cô không hề nghĩ sẽ có một ngày, anh đối xử với người con gái khác, như đã từng với cô.

Cuộc sống của cô sẽ tiếp diễn như thế nào. Hạnh phúc sẽ mỉm cười với cô hay không. Mời các bạn cùng đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Lớp cao trung năm nhất, Ngải Mễ nhìn thấy Ngạn Tiếu, anh mặc chiếc áo sơ mi cũ, ngà màu, cái quần bạc màu và gầy như ngần hơn so với chân anh, tuy vậy, nhưng gương mặt Ngạn Tiếu lại đẹp thanh thuần, sáng rực rỡ như ánh mặt trời, dường như còn có nét cao ngạo.

Trong lớp có rất nhiều bạn nữ, nữa lại thích vẻ đẹp trai của Ngạn Tiếu, nữa lại chê cậu ấy nghèo.

Bằng đi một năm, đến mùa đông, cả lớp ai cũng mặc thêm áo khoác rất dày, chỉ mỗi Ngạn Tiếu là thêm một chiếc áo khoác mỏng, gầy như chẳng có tác dụng gì so với thời tiết lạnh cắt da, có lúc, môi cậu ấy tím tái hơn vì lạnh.

Một buổi sáng, hộp bàn của Ngạn Tiếu có một chiếc túi, bên trong là chiếc áo khoác rất dày, anh liền mặc nó vào, còn rất yêu thích mà vuốt má cái.

Mùa đông năm đó có lẽ là mùa đông đẹp nhất trong lòng Ngạn Tiếu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2:

Lớp cao trung năm nhất, Ngải Mễ nhìn thấy Ngạn Tiếu, anh mặc chiếc áo sơ mi cũ, ngà màu, cái quần bạc màu và gầy như ngần hơn so với chân anh, tuy vậy, nhưng gương mặt Ngạn Tiếu lại đẹp thanh thuần, sáng rực rỡ như ánh mặt trời, dường như còn có nét cao ngạo.

Trong lớp có rất nhiều bạn nữ, nữa lại thích vẻ đẹp trai của Ngạn Tiếu, nữa lại chê cậu ấy nghèo.

Bằng đi một năm, đến mùa đông, cả lớp ai cũng mặc thêm áo khoác rất dày, chỉ mỗi Ngạn Tiếu là thêm một chiếc áo khoác mỏng, gầy như chẳng có tác dụng gì so với thời tiết lạnh cắt da, có lúc, môi cậu ấy tím tái hơn vì lạnh.

Một buổi sáng, hộp bàn của Ngạn Tiếu có một chiếc túi, bên trong là chiếc áo khoác rất dày, anh liền mặc nó vào, còn rất yêu thích mà vuốt má cái.

Mùa đông năm đó có lẽ là mùa đông đẹp nhất trong lòng Ngạn Tiếu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3:

Có lần kiểm tra, Ngải Mễ quên mất nên cô cứ loay hoay, nhìn ngang ngó dọc, có một tờ giấy nhỏ bay lên bàn cô, Ngải Mễ hí hửng mở ra xem, cứ ngỡ

là phao cứu sinh, anh ngờ chỉ có dòng chữ sỉ nhục “tự làm tự chịu”.

Đang tức giận muốn vứt đi thì cô lại mở trừng mắt, ngây ngốc nhìn hàng chữ nhỏ xíu phía dưới chân dòng chữ kia. Ngải Mễ vui đến mức cười to, cuối cùng bị thầy giáo đuổi ra khỏi lớp.

Ngan Tiểu dường như vài phút sau cũng đứng dậy nộ bài. Ra khỏi lớp, lúc đi ngang Ngải Mễ đang cúi đầu buồn bã, anh lại buông một câu “ngốc chết được”

Giọng điệu không giống như đang mắng người, Ngải Mễ hừ anh một cái “liên quan gì đến cậu?”

Ngan Tiểu nhìn gương mặt ửng đỏ của Ngải Mễ, anh khẽ nhún vai, làm như không liên quan, bước đi.

Ngải Mễ nhìn theo bóng anh, cô chu mỏ thì thầm “an ủi một câu thì chết được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Nữ sinh ngưỡng mộ nhất là nam sinh chơi bóng rổ, Ngải Mễ cũng thế, những trận đấu, Ngải Mễ đều oai phong lẫm liệt đứng hàng đầu cổ vũ, điên cuồng gào thét, nhưng đôi mắt cô lại luôn hướng về một nam sinh, bộ đồ thể thao đã cũ, đôi giày đã cũ, nhưng trong mắt Ngải Mễ, cậu ấy tỏa sáng hơn bất kỳ ai.

Cậu ấy mồ hôi chảy nhễ nhại, dưới ánh mặt trời chói chang, rạng rỡ trong mắt biết bao nữ sinh.

Chỉ là có đôi lần Ngải Mễ vô tình bắt gặp Ngan Tiểu từ chối lời tỏ tình của người khác, có lần cô vô còn bắt gặp Ngan Tiểu vứt thư một nữ sinh vào thùng rác.

Vì thế, sẽ có những lá thư không đề tên gửi cho Ngan Tiểu, chỉ là vào những ngày lễ, ngày giáng sinh, năm mới, Ngan Tiểu sẽ nhận được lá thư không đề tên, nét chữ nắn nót, dường như chưa có người quan tâm tới anh, vào những ngày này, Ngan Tiểu luôn chỉ có một mình.

Bắt đầu từ khi nào, có một người xuất hiện trong cuộc sống của anh, cho anh ấm áp, cho anh sự quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Ngải Mễ cùng Ngan Tiểu đến một quán ăn bán đồ cay, cô gọi mấy món, toàn là màu đỏ đến lạnh người. Vốn muốn trêu Ngan Tiểu một chút, nhưng quả thực mấy món đồ cay làm Ngải Mễ thấy hãi, cô vốn cũng không ăn cay.

Nhìn Ngan Tiểu ăn đến đỏ mặt mồ hôi, Ngải Mễ cười đắc ý mà không hay, chính mình cũng cay đến chảy nước mắt.

Ngan Tiểu ngẩn đầu nhìn cô đang chiến đấu quyết liệt, anh chậm chậm nói “cậu ăn ít thôi, uống nước nhiều vào”

Ngải Mễ đắc chí nhướn mày, hà hơi mấy cái “cậu đừng có giả vờ, có phải đang sợ thua hay không?”

Ngan Tiểu đưa ly nước đến trước mặt cô, anh bình thản “chỉ là cậu không ăn cay được, tớ không đành lòng”

Ngải Mễ đơ cứng “...”

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 6:

Một buổi sáng Ngải Mễ đi học trễ, đành phải leo tường, đang lúc loay hoay không biết phóng xuống thế nào, liền thấy gương mặt Ngạn Tiếu xuất hiện phía dưới, dang hai tay ra, nhìn chăm chăm vào Ngải Mễ “đừng sợ, nhảy xuống đi, tớ đỡ cậu”.

Ngải Mễ mím môi lo lắng “có thể không? cậu chắc không?”

Ngạn Tiếu nhú mày, kiên định nói “chắc chắn, cho dù tớ ngã gãy chân, cũng không để cậu bị thương, nhảy xuống đi”

Vì lời nói đó, Ngải Mễ nhắm mắt nhảy xuống, an toàn trong vòng tay Ngạn Tiếu. Vòng tay anh rất ấm áp, lồng ngực vững trãi, khiến Ngải Mễ có cảm giác muốn dựa dẫm cả đời.

Lễ tình nhân, Ngạn Tiếu nghỉ làm một ngày, dù hôm ấy có thể làm lương gấp đôi ngày thường, chỉ vì Ngạn Tiếu muốn được bên cạnh Ngải Mễ, cũng như bao nhiêu người khác, chỉ vì Ngạn Tiếu muốn có thật nhiều kỷ niệm cùng Ngải Mễ, chỉ vì anh không thể cho cô những món quà giá trị.

Ngải Mễ đi bên cạnh Ngạn Tiếu, cô mặc chiếc váy xanh nhạt, tóc buộc cao, làn da trắng hơi ửng hồng vì trời lạnh, đi bên cạnh Ngạn Tiếu vẫn với chiếc áo thun cũ, chiếc quần bò hơi phai màu, nhưng dường như họ không hề để ý đến những chuyện đó, Ngải Mễ choàng tay Ngạn Tiếu, như một con cún con, gần như dựa cả vào người anh, cười nói vui vẻ, nụ cười Ngải Mễ rất tươi, rất sáng lạng, khoảnh khắc đó, Ngạn Tiếu cảm thấy rất biết ơn, dù ông trời đã từng rất bất công với anh, nhưng khi gặp được Ngải Mễ, được bên cạnh cô, anh đã được bù đắp.

Ngạn Tiếu mua một cặp nhẫn bạc, rất rẻ tiền, nhưng cũng là cả tháng trời anh ăn mì thay cơm, tăng ca làm việc.

Ngải Mễ nhìn chiếc nhẫn bạc xinh xắn lòng trong sợ dây, lòng cô run lên, bàn tay mướt mồ hôi, Ngạn Tiếu khẽ cười, anh chậm chậm đeo nó lên cổ cô, nói rõ ràng từng từ “Ngạn Tiếu anh không có cha mẹ, không có tiền bạc, là một người hằng ngày phải suy nghĩ từng bữa ăn, anh không biết ngày mai ra sao, tương lai như thế nào, tình yêu anh chỉ cuộc một lần, vì anh biết, trên thế gian này, chỉ có em là người tốt với anh nhất, anh không phụ em, chỉ cho em hạnh phúc, đến chết cũng yêu thương em”

Vì câu nói đó, Ngải Mễ bằng lòng dùng tuổi thanh xuân của mình để bên cạnh Ngạn Tiếu, không có hoa, không có quà đắt tiền, chỉ có một lời hứa. Lời hứa cho cô hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Ngải Mễ và Ngạn Tiếu cứ như vậy ở bên nhau, giống như quy luật tự nhiên, cha mẹ Ngải Mễ không bằng lòng với Ngạn Tiếu, chỉ vì anh là đứa mồ côi, lại còn rất nghèo, vừa làm vừa học, đến bản thân còn lo chưa xong thì làm sao lo cho Ngải Mễ. Nhưng họ vẫn nghĩ Ngải Mễ còn nhỏ, có lẽ chỉ là bông bột nhất thời.

Xong cao trung, Ngạn Tiếu thi vào một trường tốt ở thành phố B, Ngải Mễ thi vào một trường nghệ thuật, cùng thành phố, nhưng trường của Ngải Mễ cách Ngạn Tiếu hơn 2 giờ đi xe. Vì để có thể lo tiền học, Ngạn Tiếu phải làm rất nhiều việc, từ phát tờ rơi, trông siêu thị ca đêm, rửa xe, dạy học thêm, vậy mà vẫn có đôi lúc anh phải nhịn đói vì không có tiền, nhất là vào cuối tháng.

Anh không cho Ngải Mễ biết, nhưng vào một ngày sau 4 tháng đầu vào đại học, Ngải Mễ ngồi tàu điện hơn hai giờ đến nơi Ngạn Tiếu ở, bởi vì từ lúc vào học bọn họ chưa gặp nhau lần nào.

Ngải Mễ xuất hiện khiến Ngạn Tiếu rất bất ngờ, hơn nữa còn rất vui vẻ, khi Ngải Mễ lôi trong cái túi lớn cô đem theo, miệng cô huyền thuyên:

“cái này là áo khoác, bao tay, còn có khăn choàng cổ, em biết anh rất tiếc tiền, sức khỏe anh anh không lo, nhưng em lại không nỡ, cái áo khoác kia rất cũ rồi, anh bỏ đi”

Ngạn Tiếu nhìn cô luôn tay luôn chân, anh khẽ mím môi “là món quà đầu tiên em cho anh, anh không nỡ”

Ngải Mễ cảm giác lời nói nghẹn ở cổ họng, cô hít mũi mấy cái, cười nhẹ “vậy thì giữ, nhưng anh nhớ mặc áo khoác mới đây”. Rồi lại lôi ra mấy cuốn sách dày cộm “cái này là sách về chuyên môn của anh đấy, anh cũng không cần nhịn tiền ăn để mua sách nữa. Nhìn anh đi, gầy quá rồi đó”

Ngải Mễ vừa nói vừa lục đồ, cũng không biết nước mắt rơi khi nào, chỉ có Ngạn Tiếu nhìn thấy, khiến lòng anh đau nhói lên, vòng tay ôm lấy Ngải Mễ, Ngạn Tiếu tham lam ngửi mùi tóc cô, anh thì thầm “trên thế giới này, chỉ có Ngải Mễ là người yêu thương anh nhất”

Ngải Mễ chưa xót, cô xoa xoa gáy Ngạn Tiếu, vờ cười mấy tiếng “bởi vì ông trời thấy mình đối xử quá bất công với anh, nên người phái em xuống để yêu thương, bù đắp cho anh”

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Ngân Tiểu tuy bình thường rất tiết kiệm với bản thân, anh sẽ thường ăn mì gói, hoặc ăn cơm ở mấy hàng quán rẻ, nhưng đến sinh nhật Ngải Mễ, anh sẽ mua tặng cô đôi giày, dù nó có đắt tiền, chỉ cần anh thấy đẹp, thấy hợp với cô thì nhất định sẽ mua.

Ngải Mễ tuy rất thích, nhưng cô lại thấy xót anh hơn, vì cô biết như thế là anh sẽ lại chi tiêu dè dặt hơn với chính mình, cô lại tin tưởng vào lựa chọn của chính mình.

Đôi khi cô lại hỏi anh, “vì sao lại là giày?”

Ngân Tiểu chỉ cười, xoa đầu cô “là vì muốn em mang vào những đôi giày thật đẹp, đi bên cạnh anh, chúng ta sẽ đi cùng nhau, đoạn đường thật dài, cho đến khi không đi nổi nữa...”

Anh chưa nói hết lời, Ngải Mễ đã nhào vào lòng anh khóc thút thít “được, đi cùng anh, đi đâu cũng được, đi cho đến lúc già đi, tóc bạc hết, cũng sẽ đi cùng anh”

Tình yêu ban đầu chính là mật ngọt, say đắm đến mức không muốn thoát ra. Nhưng mà, cả đời, mỗi chúng ta đều mong muốn tìm được một người yêu mình, được một tình yêu ngọt ngào như mật ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 9: Chương 9:

Không biết từ bao giờ, Ngải Mễ quen với dùng hàng hiệu, trang sức đắt tiền, Ngân Tiểu lại thường đi xã giao đến tận đêm, bọn họ dường như chỉ gặp nhau vào lúc lên giường ngủ. Không gian lạnh lẽo, bao trùm cả căn nhà lớn.

Lúc trước, căn nhà thuê nhỏ hẹp chỉ có một cái giường, cho dù giận nhau cách mấy bọn họ vẫn phải ngủ cùng nhau, thế nhưng hiện tại, nếu giận nhau, Ngân Tiểu liền ngủ cả đêm trong phòng khách. Nhà lớn quá, không gian lớn quá, khoảng cách giữa bọn họ càng lớn theo.

Là vì điều gì? Là vì cô mãi mê theo đuổi tham vọng của bản thân, hay vì anh đã lung lay trái tim? Tình yêu chân thành nơi trái tim Ngân Tiểu, Ngải Mễ vốn tưởng rằng sẽ chỉ có cô, chỉ cô mới có thể bước chân vào nơi đó, vì sao lại thay đổi?

Ngải Mễ vốn nghĩ, cho dù cô có đi xa thế nào, khi quay đầu, Ngân Tiểu vẫn đứng ngay phía sau cô, dịu dàng hỏi cô “Mỏi chưa, để anh công em”.

Là vì đã yêu sâu sắc, nên cô nghĩ, cho dù cô có làm gì sai, cho dù cô có cố chấp thế nào, ngẩng đầu lên, Ngân Tiểu đã đứng trước mặt, anh sẽ đưa tay nắm tay cô, dịu dàng nói “Không sao, anh dắt em đi, cho dù có chuyện gì xảy ra, anh sẽ thay em chống đỡ”.

Anh đã nói “Cả đời này em có thể an tâm mà trốn dưới đôi cánh của anh, dù anh là thiên thần hay ác quỷ, anh cũng sẽ bảo vệ em”.

Là vì anh đã nói “cả đời, không cho phép mình phụ em”.

Là vì anh đã hứa, lời hứa cả đời, vì thế Ngải Mễ luôn cho rằng, họ chỉ giận dỗi một vài ngày, rồi sẽ lại làm lành, rồi sẽ lại đi cùng nhau, bởi vì cả đời chính là đoạn đường rất dài, bởi vì cô luôn nghĩ, anh sẽ cùng cô đi đến bạc đầu, như lời đã hứa.

Rốt cuộc, lời hứa cũng chỉ là lời hứa.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 10

Ngan Tiểu nói dối cô, anh vốn bảo rằng phải đi bàn công việc với đối tác, nhưng cô lại bắt gặp anh đi cùng một cô gái trẻ khác.

Điện thoại anh đã bắt đầu có những tin nhắn quan tâm từ một cô gái trẻ. Ngan Tiểu như sống lại khoảng thời gian của tuổi trẻ, khi anh và Ngải Mễ cách xa hơn hai giờ đi xe, vẫn thường nhắn tin cho nhau, luôn là những tin nhắn quen thuộc, những cuộc gọi chỉ để nghe Ngải Mễ huyền thuyên về mọi thứ.

Nhưng là, hiện tại Ngải Mễ lại thấy được khóe miệng anh hơi giương lên khi đọc tin nhắn.

Cô ngồi son móng tay, khẽ lên tiếng “Ngày xưa, khi anh đọc tin nhắn của em, có phải cũng có biểu hiện này?”.

Ngan Tiểu giật mình, mới hốt hoảng nhìn Ngải Mễ, anh nhú mồm “Em đang nghĩ cái gì vậy?”

Ngải Mễ nhìn thẳng vào đôi mắt anh “Vừa rồi anh dường như rất vui, có phải cô gái đó nhắn cho anh?”

“Em đang nói linh tinh gì đó, anh mệt rồi, không muốn cãi với em”.

Anh kéo chăn, nằm xuống vờ ngủ, vì anh xoay người lại nên không thấy gương mặt Ngải Mễ rất khó coi, cũng không thấy giọt nước mắt rơi quá nhanh của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Lần đầu tiên Ngải Mễ gặp Lâm Dĩ An, cô gái đó còn rất trẻ, là sinh viên năm cuối.

Ngải Mễ nhìn cô gái ăn mặc khá đơn giản, gương mặt khá ái, dường như cô đã quên chính mình mấy năm trước cũng như vậy.

“Xin chào”.

“Chào cô, cô có thể gọi tôi bằng bà Ngan”.

Khi Ngải Mễ nói đến hai từ “Bà Ngan”, cô có thể cảm giác sự đông cứng trên gương mặt cô gái trẻ.

Ngải Mễ khẽ cười, nụ cười lạnh nhạt “Tôi rất hiếu kỳ, làm sao cô quen biết Tiểu”.

Lâm Dĩ An hơi cúi đầu, giọng nói hơi mất tự nhiên “Là vì có lần... ông Ngan đến cửa hàng của tôi, ông ấy nói muốn mua giày tặng vợ, ông ấy chọn rất kỹ, lúc đó tôi nghĩ, ông ấy rất yêu vợ mình. Tôi rất ngưỡng mộ phụ nhân”.

“Vậy thì cô bắt đầu trước, hay anh ấy bắt đầu trước?”

Lâm Dĩ An giật người, cô cúi đầu hồi lâu, giọng cô hơi trầm xuống “Phụ nhân, ai bắt đầu trước thì có gì quan trọng?”

Ngải Mễ nhướn mày “Vậy thì là cô yêu anh ấy nên mới bám lấy anh ấy, hay là anh ấy yêu cô”.

Lâm Dĩ An hơi tức giận, đôi má trắng hơi ửng hồng “Chúng tôi yêu nhau, phụ nhân, cô không biết rằng anh ấy không hề vui vẻ khi ở bên cạnh cô sao?”

“Vậy sao? anh ấy nói với cô sao?”

Lâm Dĩ An hừ lạnh “Tôi từng nhìn thấy anh ấy uống say, sau đó ngồi khóc như một đứa trẻ, rất cô đơn, rất đau khổ, nếu cô không yêu anh ấy, hãy buông tha cho anh ấy đi, Ngan Tiểu là người đàn ông tốt”.

Bàn tay Ngải Mễ siết chặt, đàn bà vốn rất ích kỷ, cô vốn tưởng một Ngan Tiểu yếu đuối, đơn độc, cả đời này chỉ có một mình cô nhìn thấy, nhưng anh đã khóc, khóc trước một cô gái khác.

Là vì bên cạnh cô khiến anh đau khổ đến vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Ngài Mễ hợp một ngụm cà phê, cử chỉ tao nhã, cô bình thần nói “Buông tha? Cô nghĩ chúng tôi kết hôn bao nhiêu năm, ở bên cạnh nhau bao lâu?”

Lâm Dĩ An thoáng sững sờ, cô chỉ im lặng nhìn vào gương mặt người phụ nữ trước mặt, tuy sắp ba mươi, nhưng cô ấy lại rất trẻ, làn da không hề có dấu hiệu của tuổi tác.

Ngài Mễ dường như không quan tâm người đối diện cho lắm, giọng cô bình thản “Chúng tôi kết hôn bảy năm, nhưng ở bên cạnh nhau mười ba năm, đó không phải thời gian ngắn, đó là tuổi thanh xuân của chúng tôi, là tuổi trẻ, là khoảng thời gian buồn chán từng ngày trong khó khăn”.

Ngài Mễ ánh mắt bình thản, xa xăm như đang kể lại một câu chuyện xa xưa.

“Cô chỉ thấy anh ấy của hiện tại, người đàn ông thành đạt, sang trọng, nhưng cô không có cơ hội nhìn thấy anh ấy của trước đây, tình yêu của chúng tôi có sự bùng nổ của tuổi trẻ, có sự kiên định, chân thành qua ngần ấy năm”.

“Cô nói tôi không yêu anh ấy sao? Khi tôi còn là cô nữ sinh 16 tuổi, anh ấy lúc đó chỉ có hai bàn tay trắng, cơm từng ngày tưởng chừng lo không nổi, cô đoán xem tôi là vì cái gì mà ở bên cạnh anh ấy?”

“Cô chỉ thấy anh ấy hoàn hảo của hiện tại, không thấy được lúc anh ấy khó khăn, lúc anh ấy vấp ngã, cô có từng cùng một người chia đôi cái bánh? Có từng cùng một người ăn chung một bát mì? Anh ấy từng đứng đợi tôi cả đêm ngoài trời lạnh buốt, tôi cũng từng bất chấp ở bên anh ấy mà bỏ nhà đi, cô có biết khi đem cả tương lai, hạnh phúc của cả đời mình đặt lên người đàn ông không có gì trong tay? Chính là vì yêu thương cùng tin tưởng rất nhiều”.

“Tôi không thể buông tha cho anh ấy, chúng tôi nợ nhau rất nhiều, cả đời này có trả cũng không trả hết. Tôi khuyên cô hãy dừng lại đi, tôi tin tình cảm của cô chỉ là nông nổi nhất thời, bởi vì Tiểu của tôi là người hoàn mỹ, bất kỳ cô gái nào cũng sẽ rung động trước anh ấy mà thôi”.

Lâm Dĩ An vừa kinh ngạc, vừa sững sờ khi Ngài Mễ nói về quá khứ của hai người, nhưng cô biết bản thân mình yêu ai, cô biết chính mình nên làm gì, bàn tay đan vào nhau, siết chặt, giọng cô kiên định “Tôi biết mình yêu anh ấy, chỉ khi ở bên tôi anh ấy mới vui vẻ, mới thực sự đang sống hạnh phúc”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Ngài Mễ nhìn lấy ánh mắt kiên định, trong veo nhưng kiên định của Lâm Dĩ An, lòng cô có từng đợt sóng, thoáng chút sợ hãi.

Cô cười nhạt “Cô vẫn còn trẻ, có lẽ chưa hiểu được những gì tôi từng trải qua. Hy vọng sau này, cô sẽ không hối hận vì sự kiên định ngày hôm nay”.

Ngài Mễ đứng dậy, đặt tờ tiền lên bàn rồi từng bước rời đi, gót giày gỗ trên sàn nhà vang lên từng tiếng đầy kêu ngao.

Ngài Mễ điện thoại cho Ngạn Tiểu, nhưng anh tắt máy cô, Ngài Mễ tức giận nhưng cố kiềm chế, cô đến công ty anh thì được báo rằng anh đã ra ngoài, cuối cùng, cô phải đứng chờ ở siêu thị nhỏ trước con hẻm vào nhà Lâm Dĩ An.

Mưa lớn như trút nước, da cô lạnh ngắt, áo khoác ngoài đã ướt, Ngài Mễ vẫn kiên trì đứng đó, mãi đến trời tối, cô thấy Ngạn Tiểu mở cửa xe, anh cởi áo khoác che mưa khi người con gái đó bước xuống, trong màn mưa, hai người hướng về phía siêu thị.

Khoảnh khắc bất gặp ánh mắt Ngài Mễ, Ngạn Tiểu sững sờ, anh đứng ngây người trong làn mưa nhìn cô.

Ngài Mễ nhắm chặt mắt, cô đau đớn đến mím chặt môi, không cách nào nhìn được nữa.

Xoay người bước đi, hòa vào làn mưa xối xả.

Ngạn Tiểu vụt chạy theo, Lâm Dĩ An đứng ngây như phỗng, chỉ biết nhìn theo Ngạn Tiểu bất chấp đuổi theo Ngài Mễ. Anh choàng áo khoác che lên đầu cô, giọng gấp rút “Em... ướt hết rồi, lên xe về cùng anh”.

Ngài Mễ nhìn anh, không phân biệt được đâu là nước mưa, đâu là nước mắt trên mặt cô. Cô như phát điên đắm vào ngực anh “Ngạn Tiểu, anh là thằng đàn ông khôn kiếp, anh phản bội tôi, anh dám phản bội tôi?”

Ngạn Tiểu mặc Ngài Mễ gào thét, anh trùm áo lên đầu cô, bế ngang cô bước về phía xe.

Khi vào nhà, anh đẩy cô vào phòng tắm, mãi rất lâu sau vẫn không thấy Ngải Mễ bước ra, Ngạn Tiếu mới hốt hoảng đập cửa “Ngải Mễ, em có làm sao không? Ngải Mễ?”

Khi anh đập cửa ra, thấy cô ngồi ôm chân ở dưới vòi sen, đầu gục vào cánh tay, cả người run lên bần bật.

Ngạn Tiếu thở dài, anh cẩn thận ôm lấy cô đi ra, giúp cô thay quần áo, lau khô tóc.

“Em tránh anh đi, mắng anh đi, đánh anh cũng được, nhưng có chuyện này anh nhất định phải nói...”

“Chúng ta... chúng ta ly hôn đi”.

Ngải Mễ im lặng, một lúc sau, cô xoay người lại nhìn anh, cười khê “Ly hôn sao? Ngạn Tiếu, chúng ta sẽ không ly hôn”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Hôm sau, lúc Ngạn Tiếu tỉnh lại, Ngải Mễ đã nấu bữa sáng, cô cười vui vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng Ngạn Tiếu lại thấy ngọt ngào, anh đặt một lá đơn xuống bàn, sau đó rời khỏi.

Dần vật, đau khổ, bọn họ cứ thế mà sống bên cạnh nhau, một ngày không lâu sau đó, Ngạn Tiếu lần thứ 5 đưa lá đơn ly hôn, Ngải Mễ tức giận, cô đập vỡ cả chậu hoa trên bàn, điên cuồng hét “Không ký, em không ký, có chết cũng không ký”.

“Bốp”. Ngải Mễ mở to mắt nhìn Ngạn Tiếu quỳ trên nền nhà, giọng anh nghẹn ngào “Anh xin em, anh không sống nổi nếu cứ thế này, xin em buông tha cho hai chúng ta đi, anh muốn bắt đầu lại, chúng ta đã đi quá sai rồi”.

Ngải Mễ như một con rối rối bị hỏng, ngây ngốc nhìn anh “Còn lời hứa của chúng ta thì sao? Anh đã hứa sẽ không phụ em, sẽ luôn yêu em, anh đã nói muốn em mang những đôi giày đẹp, đi cùng anh đến già... anh không cần em nữa, làm sao em có thể cùng anh đến bạc đầu?”

“Xin lỗi, Ngải Mễ, đời này, anh chỉ có thể nợ em, là anh nợ em”.

Ngải Mễ bật cười, cô cười đến đau lòng, cười đến nước mắt rơi đầy mặt. Như một người điên hét lên “Anh đừng mơ, Ngạn Tiếu, anh nợ tôi thanh xuân, anh nợ tôi tuổi trẻ, anh nợ tôi tình yêu một đời, nợ tôi trái tim, cả đời này tôi sẽ không buông tha cho anh”.

Ngạn Tiếu đau đớn nhìn Ngải Mễ xa dần. Trong cuộc tình này, ai là người sai?

Người ta nói hôn nhân chính là nắm mở tình yêu.

Ngải Mễ nhìn chăm chú chiếc nhẫn bạc trên ngón tay, mãi mê với quá khứ của mình, cho đến khi chiếc xe mất lái tông vào cột đèn ven đường.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 15

Cô loạng choạng thoát ra khỏi xe, ngã ngục xuống đường, bàn tay quờ quạng trong túi xách, sợ hãi cùng bất lực.

Ngạn Tiếu đang làm việc, chiếc điện thoại reo lên, là chuông điện thoại cài riêng cho cô.

“Ngải Mễ”.

Bên kia có tiếng thở dồn dập. Ngạn Tiếu nhú mày “Ngải Mễ, xảy ra chuyện gì sao?”.

Ngải Mễ cố gắng giữ mình tỉnh táo dù tầm mắt đã tối đen, giọng cô khó nhọc “Xin lỗi anh...Tiếu...yêu anh...rất...yêu anh”.

Tiếng điện thoại va đập với mặt đường, tiếng người hỗn loạn vang lên đầu bên kia, trong lòng Ngạn Tiếu loạn cả lên, vợ vội chia khóa xe trên bàn.

Lúc anh đến, đèn phòng cấp cứu vẫn sáng, Ngải Mễ vẫn nằm trong đó, Ngạn Tiếu làm thủ tục, nhận túi xách của cô, anh cầm chiếc nhẫn bạc vẫn còn dính máu trên tay, cả người cao lớn gục xuống, đầu đón cấn chặt môi.

Anh không dám nghĩ, nếu Ngải Mễ có chuyện gì, anh không biết bản thân phải làm gì nữa. Anh vốn nghĩ bản thân mình không còn yêu cô nhiều như trước, nhưng tại sao trái tim lại đau đốn đến thế này.

Ngạn Tiếu mở cửa phòng, ánh mắt ám áp nhìn cô gái cuộn người lại dưới tấm rèm, cách lớp cửa kính là cả vườn hoa cắm tú cầu đầy màu sắc.

Anh nhẹ bước đến ôm lấy cô, dựa đầu vào vai cô, hỏi khẽ “Đang suy nghĩ gì?”.

Ngải Mễ bị hơi thở anh làm nhột, cô cười khanh khách “Em đang cố tưởng tượng chúng ta thời cao học, anh nhìn đi”.

Ngải Mễ chia cuốn nhật ký đã cũ ra trước mặt anh, về mặt cô hớn hờ như đứa trẻ.

“Cũng may lúc trước em có viết nhật ký, anh xem, chúng ta rất hạnh phúc đấy, em không ngờ chúng ta có thể vượt qua rất nhiều khó khăn đến thế, anh nói xem, đây là duyên phận đúng không, ông trời bắt buộc chúng ta phải ở bên nhau”.

Ngạn Tiếu nhìn Ngải Mễ vui vẻ kể về chuyện xưa của bọn họ, anh thấy chua xót nơi đầu lưỡi, anh nhẹ hôn lên trán cô, khẽ thì thào “đúng vậy, là ông trời bắt buộc chúng ta phải ở bên nhau”.

Cô là tuổi trẻ của anh, là quá khứ, là hiện tại của anh, từ năm mười sáu tuổi, trong tương lai của anh, luôn có sự hiện diện của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Ngải Mễ từ sau khi tỉnh lại, tất cả ký ức đều bị xóa sạch.

Cô không nhớ bất kỳ ai, cả ba mẹ cũng không nhận ra, cô nhìn đám người xa lạ xung quanh, sợ hãi lùi về một góc, hoảng loạn hét lên “Tiếu...Tiếu”.

Ngạn Tiếu đứng một bên bất đắc dĩ ôm lấy vai cô, Ngải Mễ cũng dường như quên mất anh, cô khẽ hỏi “Anh là Tiếu?”

“Ừ, anh đây”.

Ngải Mễ mừng phát khóc “Thật là anh, trong mơ em luôn thấy anh, nhưng không nhìn rõ mặt anh, chỉ biết mình gọi anh là Tiếu”.

Bác sĩ nói do chấn thương quá mạnh, ảnh hưởng đến dây thần kinh, tuy tạm thời chỉ là mất ký ức, nhưng cũng có thể sẽ là cả đời.

Ngải Mễ chỉ nhận ra mỗi mình anh.

Điều này càng khiến Ngạn Tiếu đau lòng. Giống như, cả thế giới này, cô chỉ có thể dựa vào anh.

Bất giác, anh nhớ đến những năm tháng ấy, cô gái nhỏ đã bỏ lại tất cả, để cùng anh đi đoạn đường dài đầy khó khăn ấy. Bọn họ từng là cả thế giới của nhau.

Từ lúc nào, đã trở thành thế này?

Lúc Ngạn Tiếu trở về nhà, cô vừa khóc vừa lục tung cả căn phòng mình, anh hoảng hốt giữ lấy cô “Em làm gì vậy”.

“Tiếu...hức...em không muốn trở nên ngốc nghếch, em muốn tìm lại ký ức của mình...”

Ngạn Tiếu đau đốn ôm lấy cô “Không sao, có anh ở đây, mọi chuyện sẽ ổn thôi”.

Cô như thế này, làm sao anh có thể an tâm mà rời đi?

Cũng may, trang cuối cùng cuốn nhật ký là viết vào ngày bọn họ kết hôn, sau đó không còn viết về hôn nhân của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Lâm Dĩ An nhìn người phụ nữ trước mặt mình, mái tóc xõa dài, chiếc váy trắng ngang gối đơn giản, đi đôi dép bông hình thỏ, hoàn toàn không có một phần giống với người phụ nữ sang trọng, từng động tác đều thanh nhã, cao quý đã ngồi nói chuyện với cô mấy tháng trước.

“Dĩ An, thật xin lỗi, tôi không nhớ chuyện trước đây, có thể nói cho tôi biết chúng ta có quan hệ thế nào không?”

Lâm Dĩ An nhìn Ngải Mễ, đôi mắt trong trẻo, thanh thuần, không hề giả tạo, còn mang một chút nét cười thân thiện.

“Thật ra chúng ta coi như có chút quen biết, khi hay tin chị gặp tai nạn, tôi rất lo lắng, hôm nay mới đến thăm, không làm phiền chị chứ?”

Ngải Mễ mỉm cười “Không sao, tôi cả ngày chỉ ở trong nhà, rất buồn chán, cũng may có cô”.

Bọn họ nói chuyện không tự nhiên cho lắm, được chừng mấy mươi phút, Lâm Dĩ An xin phép ra về.

Lúc đến cổng thì gặp Ngạn Tiểu, anh hơi nhú mồm, trầm giọng hỏi “Em đến đây làm gì?”

Lâm Dĩ An cười chua xót “Em chỉ đến thăm chị ấy, không lẽ cũng không được sao?”

“Anh... cô ấy không hề nhớ chuyện trước đây, cũng không biết chuyện xảy ra giữa hai chúng ta, em không nói linh tinh đấy chứ?”

“Anh nghĩ em sẽ như vậy sao?”

Ngạn Tiểu mỉm cười, áy náy xoa vai cô “Xin lỗi, anh không có ý này, để anh đưa em về”.

Trên xe, Lâm Dĩ An xoa hai bàn tay, chần chừ một lúc, cô mở miệng “Chuyện của chúng ta, sẽ thế nào?”

Ngạn Tiểu không nhìn cô, anh khẽ nói “Anh xin lỗi, hiện tại Ngải Mễ chỉ có thể dựa vào anh, chờ cô ấy tốt hơn một chút, anh sẽ nói rõ với cô ấy”.

Lâm Dĩ An muốn nói nhưng lại thôi, cô cố kiềm chế, cho đến khi xe đậu trước con đường nhà mình, cô cõ dấy an toàn rồi bất ngờ nhào người hôn Ngạn Tiểu. Ngạn Tiểu hơi ngây người dưới nụ hôn của cô, mãi một lúc mới đẩy cô ra, anh khẽ thở dài “Em lên nhà đi, anh về đây”.

Đến lúc này Lâm Dĩ An mới đau xót bật khóc, cô gần nức nở “Anh lo lắng cho chị ấy sao? Sao không sợ em đau lòng? Ngạn Tiểu, anh yêu em sao? Anh yêu em hay chị ấy?”.

Ngạn Tiểu sững người nhìn cô, anh chợt thở dài, đưa tay lau nước mắt cho cô “Anh cũng không biết bản thân mình đang làm gì”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Lúc Ngạn Tiểu trở về, cả nhà tỏa mùi thơm ngào ngạt, anh chạy xuống bếp, Ngải Mễ vừa mặc tạp dề, vừa loay hoay trong bếp, cô nghe tiếng bước chân, xoay đầu cười nhìn anh “Anh về rồi à, đợi em một chút, sắp xong rồi”.

Ngạn Tiểu ngồi xuống bàn, ngay người nhìn bóng lưng Ngải Mễ, rất lâu rồi, anh mới có thể nhìn thấy hình ảnh này, cảm xúc vô cùng hỗn loạn.

Ngải Mễ bê ra thêm hai món đặt lên bàn, cô vừa xới com cho anh vừa hỏi “Mặc dù em không nhớ mình đã nấu ăn thế nào, nhưng nhìn cũng ngon ấy chứ, đây gọi là thiên phú, anh biết không”.

Ngạn Tiểu buồn cười nói “Thiên phú sao? Lần đầu tiên em nấu ăn, làm ra một đồng hồ đun không rõ mùi vị, đó cũng là thiên phú sao?”

“Em không tin”. Ngải Mễ vĩnh viễn, hất cằm. Làm sao có thể chấp nhận chuyện mặt mặt thế này được.

Ngạn Tiểu bật cười, bất chợt đưa tay xoa đầu cô như một thói quen.

Bữa ăn rất vui vẻ, dường như trở về khoảng thời gian trước đây, khi Ngạn Tiểu bắt đầu đi làm, Ngải Mễ cũng vậy, tuy vất vả nhưng ngôi nhà nhỏ của bọn họ, lúc nào cũng có tiếng cười.

Ăn xong, Ngạn Tiểu rửa chén.

Ngài Mễ bỗng dung ôm chầm lấy lưng anh, tay Ngạn Tiếu ngưng lại vài giây, anh cười nói “Làm sao vậy?”

“Không gì, tự dung muốn ôm anh thôi”.

Ngạn Tiếu cười khẽ, dù trong lòng anh có hàng trăm sợi tơ rối, nhưng khoảnh khắc ấm áp thế này, anh vẫn cố tham lam mà giữ lấy.

“Tiếu”.

“Ừm”.

“Chúng ta sẽ yêu nhau cả đời này đúng không?”.

Ngạn Tiếu ngây người, anh không biết phải trả lời thế nào. Ngài Mễ lại nói tiếp “Trước đây chúng ta đã nói rất nhiều lần, có phải không? Chúng ta đã từng yêu nhau rất nhiều, đúng không?”

Anh ngưng rửa bát, lau tay rồi xoay người lại đối diện với Ngài Mễ, nhũn mày hỏi “Em làm sao vậy, nhớ lại chuyện gì sao?”

Ngài Mễ hơi cúi đầu, khẽ lắc “Không có, chỉ là bỗng dung rất sợ, ngày nào đó anh sẽ bỏ rơi em”.

Ngạn Tiếu đưa tay nâng cằm cô, hóa ra nước mắt đã nhòe, anh ân cần lau nước mắt giúp cô.

“Sao khi không lại nghĩ như vậy chứ?”

Ngài Mễ hít mũi, giọng cô nghèn nghẹn “Trước khi tỉnh lại, em luôn mơ thấy cùng mỗi giấc mơ, em thấy anh xoay người lại bỏ đi, cho dù em có gọi thế nào anh cũng không quay lại, em cố đuổi theo cũng không đuổi kịp, em rất sợ, giấc mơ đó cứ lặp lại, rất nhiều lần, Tiếu...đừng bỏ em đi, có được không?” Ngài Mễ dụi đầu vào trước ngực anh, càng nói càng khóc nức nở.

Ngạn Tiếu xoa đầu cô, anh thấy giọng mình gần như nghẹn lại, hít sâu một hơi, lại vỗ nhẹ lưng cô “Ngoan, anh sẽ không bỏ em đi, không rời xa em, sẽ không”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Lần đầu tiên Ngài Mễ sợ hãi trước mặt anh như vậy. Trước đây, khi quyết định ở bên anh, cô lúc nào cũng mạnh mẽ, cũng kiên cường, khi cha mẹ cô phản đối chuyện hai người, khi cô thần thờ trở về với gương mặt bị đánh sưng đỏ, cô cũng chưa từng sợ hãi, mà còn rất kiên định nói “Chúng ta kết hôn đi”.

Ngạn Tiếu bắt gặp ánh mắt tự hỏi, có phải là vì khi đó, cô tin tưởng vào tình yêu bọn họ, luôn tin rằng cả đời, anh và cô sẽ không rời xa nhau, cũng giống như anh đã tin tưởng vào cô, tin rằng cô sẽ không rời bỏ anh, kể cả khi anh chỉ có hai bàn tay trắng, hay khi anh thất bại, người bên cạnh, luôn chỉ có một mình Ngài Mễ.

Từng chia nhau một bát mì, một ổ bánh, những ngày tháng sống khổ cực, vất vả, anh cùng người phụ nữ này, dường như cũng đã chia nhau nửa cuộc đời mình cho người kia, Ngạn Tiếu anh nợ cô ấy, nợ thanh xuân, nợ tuổi trẻ, nợ cả cuộc đời.

Thanh xuân của anh đã qua, chỉ có một người, cùng anh trải qua những ngày tháng đẹp đẽ cũng đầy khó khăn ấy.

Nhưng còn Dĩ An, cô ấy đã toàn tâm toàn ý yêu anh, chấp nhận dùng thanh xuân của mình ở bên cạnh anh, Ngạn Tiếu thờ dài, anh không biết chọn lựa thế nào.

Ngài Mễ nói với Ngạn Tiếu, rằng cô muốn có một đứa con. Ngạn Tiếu đỡ người, anh chần chừ bảo “Chờ em khỏe lại đã”. Từ khi Ngài Mễ tỉnh lại, bọn họ cùng lắm chỉ ôm nhau ngủ.

Có một hôm, Ngài Mễ mặc chiếc áo ngủ bằng ren mỏng tang, sau đó bò lên người Ngạn Tiếu, anh giật mình đẩy cô xuống, cô lại cứ như con sâu bám vào người anh, cọt cọt lui, Ngạn Tiếu gằng giọng “Em làm gì vậy?”

Ngài Mễ đỏ mặt nhưng lại cố mạnh miệng “Anh đoán em đang làm gì?”.

Xong còn cả gan hôn lên môi anh, Ngạn Tiếu dường như cũng không muốn dứt nụ hôn này, bàn tay vốn dĩ đặt ở vai cô, sau đó là di chuyển khắp người cô.

Có một lần thì sẽ có nhiều lần sau đó. Ngan Tiểu dường như cũng muốn quên đi bọn họ sẽ phải ly hôn, anh cũng gần như quên, anh vẫn còn vương vấn một người con gái khác.

Ngan Tiểu không biết phải lựa chọn thế nào, những con người tham lam không bao giờ được sống hạnh phúc với sự tham lam của họ, phải cho đi mới nhận lại, muốn có một thứ bắt buộc phải đánh đổi một thứ khác.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Ngan Tiểu vừa mở cửa, trước mắt anh, Lâm Dĩ An nằm bất tỉnh dưới chân cầu thang, Ngải Mễ đứng phía trên hốt hoảng nhìn anh, miệng lắp bắp “Tiểu... em không cố ý, em...”.

Ngan Tiểu đôi mắt đục ngầu, đôi mắt anh đầy thất vọng, sau đó bế vội Lâm Dĩ An rời khỏi.

Ngải Mễ đỡ đầu nhìn bóng anh khuất sau cánh cửa, bàn tay bấu chặt gấu váy.

Lúc Ngan Tiểu trở về đã là hai ngày sau, anh mở đèn, không gian lạnh ngắt, Ngan Tiểu mới lo lắng gọi Ngải Mễ, nhưng cô không trả lời, Ngan Tiểu hoảng hốt tìm khắp nhà, anh thật sự lo lắng, hai ngày qua anh ở bệnh viện chăm sóc cho Dĩ An, cũng vô tình quên mất Ngải Mễ.

Anh thở phào khi tìm thấy Ngải Mễ ngồi một góc trong phòng, anh ôm lấy cô đặt lên giường, gỡ lấy cuốn nhật ký trong lòng cô, trang giấy đầy chữ đã bị nhòe đi. Mắt anh cũng cay cay.

“Ngày 16 tháng 3 năm 2008,

Trên tờ giấy đỏ, khi tôi và Tiểu cùng viết tên mình, không do dự, không chần chừ, không lo lắng, chúng tôi đã bên nhau bảy năm, và sẽ bên nhau bảy mươi năm nữa, tôi không cần biết chuyện gì sẽ xảy ra, tôi vẫn sẽ ở bên Tiểu, kiên định như quãng đường chúng tôi đã đi suốt bảy năm qua.

Một ngày đẹp đẽ thế này, chúng tôi đã kết hôn.”

Ngải Mễ khẽ xoa lưng lại với anh. Giọng cô khàn đặc “Em vốn nghĩ, với anh, em là duy nhất, là quan trọng nhất, nhưng Tiểu... từ khi em tỉnh lại, em nhận ra, giữa chúng ta đã có khoảng cách rất lớn, em luôn sợ hãi, lúc nào đó, anh sẽ rời bỏ em, hôm ấy, em chỉ muốn lấy lại sợi dây chuyền cô ấy đang đeo, là anh tặng cô ấy đúng không?”.

Ngan Tiểu trầm giọng “Em cứ luôn cho mình là đúng, cho dù là anh tặng cô ấy thì em có quyền làm cô ấy bị thương sao?”.

Ngải Mễ ngây người, trái tim nhói lên, giọng cô thê lương “Vậy thì các người có quyền làm tổn thương em sao?”.

“Không ai làm tổn thương em cả. Ngải Mễ, em vẫn luôn ích kỷ như vậy?”

Ngải Mễ bật dậy, đối diện với anh, đôi mắt tức giận, cô cay đắng nói “Em ích kỷ? Anh cảm thấy cô ấy vô tội đúng không? Anh cảm thấy cô ấy không có lỗi sao? Lỗi của cô ấy chính là yêu anh, lúc cô ấy ngã, anh đã không màng đến em mà bế cô ấy đến bệnh viện, lúc em bị tai nạn, cận kề cái chết thì anh ở đâu? Khi em nằm thoi thóp chờ đợi người đến cứu, bên cạnh chỉ có chiếc xe đỗ nát, vết máu bê bết trên đường, không hề có ai khác, lúc đó anh ở đâu?”

Ngan Tiểu kinh hãi nhìn Ngải Mễ “Em... em nhớ lại rồi?”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Ngải Mễ nhếch môi, nước mắt chảy trên gương mặt “Anh nghĩ một người có thể dễ dàng mất ký ức như vậy sao? Ngan Tiểu, thời gian từ khi em tỉnh lại, em đã cho chúng ta cơ hội, nhưng anh lại tham lam, không muốn đưa ra lựa chọn của bản thân mình, anh chối bỏ cơ hội để chúng ta có thể tiếp tục ở bên nhau, yêu thương nhau”.

Ngải Mễ cười lạnh một tiếng, thê lương nói “Cả đời, có lẽ chúng ta đã nói về hai từ đó quá sớm, anh từ bỏ em, chúng ta làm sao có thể cùng nhau cả

đời? Chúng ta thât hứa với tương lai, có lỗi với quá khứ, có lỗi với Ngạn Tiếu, với Ngải Mễ kiên cường của thanh xuân, chúng ta cũng đã hủy hoại những ký ức đẹp để chúng ta từng có”.

Ngạn Tiếu thần người, anh đau đớn nhắm chặt hai mắt.

Anh chưa bao giờ muốn xóa bỏ những ký ức đó, bởi vì trong đời anh, điều đó đã từng đẹp để nhất.

Ngải Mễ bước đến, giằng lấy cuốn nhật ký trong tay Ngạn Tiếu, anh kinh hãi nhìn nhìn Ngải Mễ xé rách nó, Ngạn Tiếu vội ôm lấy Ngải Mễ “Em làm cái gì?”, anh muốn giành lại cuốn nhật ký nhưng đã bị cô đẩy ra.

Ngải Mễ điên cuồng hét “Hồi ức của em, em sẽ xóa hết, thanh xuân của chúng ta, em sẽ tự mình xóa hết, anh vốn dĩ không còn nhớ rồi”.

Những trang giấy rách nát vurun vãi khắp phòng, họ nghe thấy từng khoảng không gian vỡ vụn.

Ngải Mễ mở tủ quần áo, cô lục lấy những chiếc áo khoác, sau đó là đôi găng tay, còn đến phòng sách lấy cả những quyển sách mà cô đã mua cho anh khi học đại học. Ngạn Tiếu giằng lại những quyển sách trên tay cô, anh hét “Em muốn làm gì?”.

“Đốt nó, em sẽ đốt hết”.

Đôi mắt Ngạn Tiếu đục ngầu, anh trừng cô, găng giọng “Em điên sao? Em muốn đốt hết những thứ này?”.

Anh chỉ tay vào những chiếc áo khoác đã cũ, hộc mắt mờ mịt, giọng nghẹn lại “Đó là món quà đầu tiên em tặng anh, trời đông năm anh mười sáu tuổi, lần đầu tiên mặc chiếc áo khoác ấm đến vậy, lần đầu tiên có người quan tâm đến một đứa như anh”. Ngạn Tiếu giọng khàn hơn, anh chỉ vào đồng sách bị vứt vurun vãi “Còn đó, còn những cuốn sách này, là em ngồi xe gần hai giờ đồng hồ, mang đến cho anh vào năm đầu tiên khi chúng ta học đại học”.

“Đôi giày, món quà đầu tiên anh mua tặng em, anh đã phải ăn mì gói cả tháng trời, làm việc rất nhiều để có tiền mua nó, em thật sự muốn đốt hết sao?”.

“Anh vẫn còn nhớ? Vậy tại sao lại không nhớ. . .em đã yêu anh đến thế nào? Vì sao lại nhẫn tâm phản bội em?”.

Ngải Mễ bật khóc, cô lùi lại, nói qua màn nước mắt “Anh đau lòng sao? Anh tưởng em không đau sao? Vì để mua những thứ này cho anh, em đã đi làm thêm ở quán ăn, đứng ở ngã tư phát tờ rơi, đi giao sữa mỗi sáng, em không dám nói anh biết, là vì sợ anh tự trách bản thân mình”.

Ngải Mễ đưa tay quệt nước mắt, cô lại nói “Em đã từng có ước mơ, có một ngày em sẽ biểu diễn trước hàng trăm người, đàn lên bản nhạc mà mình tự sáng tác, nhưng kể từ mùa đông năm đó, khi em quyết định ở bên anh, em đã biết, em không thể thực hiện được điều đó, em không biết từ khi nào, anh đã trở thành ước mơ duy nhất của em”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Ngạn Tiếu thần thờ, trái tim anh một lần lại một lần nhói lên, anh ngã ngồi xuống sàn nhà, đưa tay nhặt lại những mảnh giấy đã bị xé vụn “Xin lỗi. . . Ngải Mễ, lẽ ra ngày trước, anh không nên giữa lấy em ở bên cạnh anh, dù anh biết em sẽ phải chịu khổ, nhưng là vì anh ích kỷ, bởi vì chỉ có em mới thật lòng yêu thương anh, xin lỗi, Ngải Mễ”.

Ngải Mễ nhắm chặt hai mắt mình, ép nước mắt chảy xuống, sau đó lại nhìn anh một hồi lâu, giọng cô dịu lại “Em chưa từng hối hận khi quyết định đi cùng anh, bởi vì khi đó, trong lòng anh chỉ có em, chỉ yêu mỗi em, cho đến bây giờ, Ngải Mễ cũng chưa bao giờ ngừng yêu anh, nhưng em không chấp nhận được trong trái tim anh có một người khác không phải em, đừng bao giờ đem em đặt cùng một vị trí với cô ấy”.

Ngải Mễ xoay lưng bỏ đi, cô quệt nước mắt, giọng bình thản “Trừ khi em biến mất, nếu không, người phụ nữ đứng bên cạnh Ngạn Tiếu, chỉ có thể là Ngải Mễ, mười năm, hai mươi năm, hay năm mươi năm nữa, cũng chỉ có thể là Ngải Mễ”.

Ngải Mễ giam mình trong căn phòng trọ cũ, lạnh lẽo. Nơi mà trong quá khứ, từng có sự ấm áp của Ngạn Tiếu, từng chứa đựng khoảng thời gian đẹp đẽ, thiêng liêng của bọn họ.

Ngạn Tiếu đã lựa chọn Lâm Dĩ An, cô gái trẻ trong sáng và đầy sức sống, anh đã chọn bắt đầu lại cùng cô ấy, để có thể được một lần nữa yêu thương cuồng nhiệt.

Nhưng anh lại không thể từ bỏ quá khứ, nụ cười, ánh mắt của Lâm Dĩ An, đều mang dáng dấp của một Ngải Mễ thời trẻ.

Có lúc, Ngạn Tiếu sẽ thần thờ rồi chợt hốt hoảng khi nhận ra, bấy lâu nay anh chỉ theo đuổi mãi một hình bóng của Ngải Mễ. Cô gái với đôi mắt thâm tình mỗi khi nhìn anh, cô gái nhỏ nhắn lên lên bỏ hộp quà vào học bàn của anh, cô gái nhỏ mang theo cả túi đồ lớn, ngồi hai giờ xe để đến gặp anh. Ngạn Tiếu ụp mặt vào hai bàn tay, thống khổ cắn chặt răng, vì sao bọn họ lại đi đến nước này.

Một tuần sau, Ngải Mễ trở về nhà, cô xanh xao, gầy hắc đi. Vẫn cứ cười nói bình thường, ban đầu còn khiến Ngạn Tiếu thấy ngọt ngào, xem cô như người vô hình, được một tuần thì không thể chịu đựng được.

Ngạn Tiếu tức giận đặt bát cơm xuống bàn, dùng lực đến mức vỡ cả bát. Ngải Mễ giật mình, cô nhìn cơm văng đầy bàn, giọng thờ thề “Anh có tức giận, cũng đừng phí thức ăn như vậy, anh quên lúc chúng ta cả ngày chỉ có một bát mì lót dạ sao?”.

Ngạn Tiếu gằn giọng “Quá khư, em đừng có dùng quá khư để trói buộc hai ta nữa, anh thật sự không thể chịu đựng em nữa”.

Ngải Mễ hơi ngần đầu, nhìn theo dáng Ngạn Tiếu khuất dần sau cánh cửa, đôi mắt ửng nước “Với anh em chỉ là quá khư, nhưng với em, anh đã là cả cuộc đời”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Ngạn Tiếu rất ít khi về nhà, anh thường xuyên ngủ lại công ty, hầu như ngoài thời gian đó thì anh luôn bị Ngải Mễ quấy rầy, khiến anh mệt mỏi, ngay cả thời gian hẹn cùng Lâm Dĩ An cũng không có. Mỗi khi phát hiện Ngạn Tiếu đi cùng Lâm Dĩ An, Ngải Mễ sẽ lại dùng mạng mình để bắt anh trở về nhà, khi thì uống thuốc, khi thì cắt cổ tay, khi thì nằm trong bồn tắm xả đầy nước. Người giúp việc lại hốt hoảng gọi điện cho Ngạn Tiếu, anh phải hối hả trở về.

Cả hai người bọn họ đều vật vờ, sống cuộc sống mệt mỏi. Có lẽ, đó là cách duy nhất, hèn hạ nhất mà Ngải Mễ có thể làm để trói chân Ngạn Tiếu.

Có lần khi Ngạn Tiếu nhận được cuộc gọi, phải lập tức trở về, Lâm Dĩ An gần như không thể chịu đựng, cô hét lên với Ngạn Tiếu “Anh đã chọn ở bên em, vậy tại sao lại còn dây dưa với chị ấy, nếu chị ấy cứ dùng sinh mạng để uy hiếp anh, chẳng lẽ anh cứ như vậy cả đời sao? nếu anh bận tâm chị ấy như vậy, chúng ta không cần tiếp tục nữa”.

Ngạn Tiếu giọng mệt mỏi “Anh cũng không biết phải làm sao với cô ấy, nhưng cô ấy lại dùng tính mạng để trói buộc anh, anh cần chút thời gian để khuyên cô ấy, anh sẽ gặp em sau”.

Một buổi họp lớp, Ngạn Tiếu bị Ngải Mễ ép cùng đi gặp mặt bạn học thời cao trung, vừa thấy hai người xuất hiện, cả đám bạn học cũ đều vỗ tay hoan hô, tiếng cười rôm rả.

Ngạn Tiếu cùng Ngải Mễ ngồi xuống một bàn, đều là những bạn học ngồi gần bàn năm ấy. Nói về công việc hiện tại, vài câu hỏi về gia đình, còn có những đề tài về chuyện làm ăn.

Bỗng có người nhanh miệng nói, là bạn cùng bàn của Ngải Mễ “Ngải Mễ, cậu hạnh phúc thật đấy, Ngạn Tiếu hiện tại là ông chủ lớn rất có tiếng ở thành phố B rồi”.

Lại có một cô bạn chen vào “Cậu cũng hay thật, ngày đầu tiên Ngạn Tiếu vào lớp, cậu đã nhìn trúng cậu ấy rồi, còn kiên quyết theo đuổi không tha”.

Ngạn Tiếu cười gượng “Cô ấy có theo đuổi tôi sao?”.

Cậu bạn bên cạnh hừ mũi “Hừ, năm đó Ngải Mễ thích cậu, ai ai cũng biết, chỉ có một sách như cậu mới không để ý”.

“Còn nói, Ngải Mễ thường ngồi ở trạm xe điện đối diện quán ăn cậu làm thêm ấy, cậu làm mấy tiếng, cô ấy ngồi đấy mấy tiếng”.

“Còn lần Ngải Mễ đi cùng tớ, cô ấy nhìn trúng cái áo khoác nam trong cửa hàng, nhất định muốn mua, liền nhờ tớ giới thiệu công việc cho cô ấy. Cả tháng trời đó cũng không dám ăn sáng cùng tớ, đến khi nhìn thấy cậu mặc cái áo khoác y như vậy, tớ mới vỡ lẽ, thì ra Ngải Mễ đáng yêu của bọn tớ phải lòng tên thư sinh cậu”.

Và còn rất nhiều, rất nhiều chuyện của năm đó, có những chuyện Ngạn Tiếu đã biết, cũng có những chuyện chưa biết. Tất cả như đưa anh quay trở lại thời gian năm đó.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Trên xe, cả hai đều im lặng. Ngạn Tiếu chợt mở miệng, khoe miệng hơi nhếch lên “Anh đã biết là em theo đuổi anh trước, nhưng lại không biết còn có những chuyện như thế này”.

Ngải Mễ cũng nhẹ cười “Còn có những chuyện anh không biết”.

“Vậy sao?”

“Đều là những chuyện đã qua”.

Không khí trên xe đột nhiên im lặng.

Ngải Mễ chợt nhìn xa xăm, khẽ nói “Ngạn Tiếu, em mệt mỏi quá”.

Trưa hôm sau, Ngải Mễ hẹn Ngạn Tiếu ở quán ăn cũ.

Đã bao nhiêu năm, ngay cả chủ cũng đã đổi rồi.

Ngải Mễ như nhìn thấy cô gái nhỏ, ngồi trước cửa quán đọc sách. Ánh mắt đôi lúc lại liếc nhìn vào trong quán.

Bọn họ không biết phải nói gì, cuộc nói chuyện chưa được một giờ, đã kết thúc câu chuyện mười lăm năm của hai người.

Ngải Mễ đau lòng, nhưng cô không khóc, sự kiêu ngạo bắt cô phải kiên cường. Nhìn người đàn ông đối diện, người mà cô đã bắt chấp yêu suốt mười lăm năm, cô nờ nụ cười dịu dàng.

Có lẽ, là lần cuối cùng.

Khi cô bước đi, trong lòng vẫn còn một hy vọng, hy vọng anh sẽ níu tay cô lại.

Nhưng không có, cho đến khi cô bước ra khỏi quán, anh vẫn cúi đầu nhìn xuống ly cà phê.

Ngải Mễ bỗng thấy bản thân thật buồn cười.

Dòng người đông đúc, con đường phía trước vẫn còn dài, bọn họ đã chia ra tại đây. Sau này, dù mưa hay nắng, dù vui hay buồn, cũng không thể cùng nhau được nữa.

Giọng cô nhàn nhạt “Em đã không còn dũng khí để yêu như năm ấy, cũng không còn thanh xuân nữa, làm sao để yêu một người khác, giống như đã từng yêu anh đây?”.

Tạm biệt tuổi trẻ đầy khờ dại nhưng kiên cường.

Tạm biệt thanh xuân vội vã nhưng vô cùng đẹp đẽ.

Tình yêu mình đã theo đuổi gần ấy năm, cứ ngỡ sẽ là cả đời, hóa ra, cả đời khi đó, chỉ là vì tuổi trẻ chưa chín chắn.

Khi người ta yêu, người ta thường nghĩ mọi cách để nắm tay người mình yêu. Và cũng vì thế, khi hết yêu, người ta lại suy nghĩ đủ mọi cách để buông tay người mình đã từng yêu.

---END---

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Bạn có từng yêu một người ngay cái nhìn đầu tiên chưa?

Bạn có từng cố chấp theo đuổi một người?

Tôi có!

Tôi nghe người ta nói, tình yêu thanh xuân là đẹp nhất.

Tôi cũng từng hy vọng mình sẽ có một thanh xuân đáng nhớ, với một tình yêu trong sáng, đẹp đẽ. Cũng từng nghĩ đến mình sẽ có một thời yêu đương say đắm.

Năm nhất đại học, tôi cũng bắt đầu có người theo đuổi.

Cậu ấy tên Trần Duy, với tôi thì cậu ấy là người vô cùng dịu dàng, rất dịu dàng.

Vào một buổi sáng trời nắng nhẹ chiếu vào cửa sổ, khi tôi vẫn còn trò chuyện với Chu Công, có người gõ nhẹ bàn tôi, tôi mơ màng ngẩng đầu nhìn, cậu ấy mỉm cười “Cậu vào nhóm chung với bọn tớ nhé”. Nụ cười của cậu ấy thật ấm áp.

Đại học có rất nhiều người, có những người dù cùng lớp suốt bốn năm nhưng lại không nhớ nổi gương mặt.

Nhưng cho đến bây giờ, đã gần bốn năm rồi, suốt ngần ấy thời gian, tôi vẫn nhớ rõ nụ cười ngày hôm ấy của cậu ấy.

Trần Duy rất ít nói, thường thì cậu ấy chỉ nhìn tôi cười.

Có hôm cậu ấy nhất mực đòi đưa tôi về nhà, nhưng tôi lại không mang nón bảo hiểm, cậu ấy ngưng ngưng gãi đầu một hồi, sau đó quyết định gửi xe ở trường, rồi... cùng tôi đi bộ về nhà. Cậu ấy luôn đề tôi đi vào phía trong lề, cậu ấy là vậy, tỉ mỉ từng chút một.

Một lần, tôi đi khuya, không đón được xe, cầm điện thoại suy nghĩ mãi mới quyết định gọi cho Trần Duy. Khi ấy đã gần mười hai giờ, cậu ấy không ngại ngược đường, không ngại trời khuya đưa tôi về, cho đến khi tôi bật đèn trong nhà, mới nghe tiếng xe cậu ấy rời đi.

Một lần trời mưa rất lớn, chúng tôi đứng trú mưa ngay bãi đỗ xe của trường. Mưa bị gió tạt vào, khiến tôi lạnh cóng, bỗng cậu ấy bước lên phía trước mặt tôi, thay tôi chắn lại những đợt mưa lạnh lẽo, tôi ngẩng đầu, thấy môi cậu ấy khẽ cười.

Có lẽ đó là lần duy nhất trái tim tôi rung động vì cậu ấy, vì cơn mưa. Khi cơn mưa tạnh dần, cảm xúc trong tôi dường như cũng không còn.

Tôi không biết mình có thích cậu ấy không, cho đến một ngày, ngày đầu tiên chúng tôi đến lớp học quốc phòng, trong khi chờ điểm danh, một cậu bạn hối hả chạy vào, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Khải Kỳ.

Tôi rút bàn tay khỏi tay Trần Duy, cậu ấy nhìn tôi ngỡ ngàng, tôi cũng không quan tâm lắm, ánh mắt tôi khi đó chỉ dán vào chàng trai đến muộn kia.

Giây phút ấy, tôi biết thế nào là rung động thật sự, thế nào là yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Đến ngày hôm sau, học trong phòng, cậu ấy lại đến trễ. Bởi vì phòng rất đông, tôi thấy cậu ấy cứ đảo mắt tìm chỗ ngồi, không biết trời xui đất khiến thế nào, lúc cậu đi ngang qua, tôi đưa tay kéo cậu lại “Ngồi cùng đi”. Cũng từ lúc đó, tôi gạt Trần Duy ra khỏi cuộc sống của mình. Cũng chưa hề nói lời chào tạm biệt.

Dường như Trần Duy nhận ra điều đó, cậu ấy cũng âm thầm rời xa tôi. Tôi không quan tâm lắm, bởi vì tất cả sự chú ý của tôi đều đặt trên người Khải Kỳ.

Chúng tôi bên nhau như hai người bạn thân, bạn bè xung quanh ai cũng biết rằng tôi thích cậu ấy. Tôi lẻo đẻo đi theo cậu. Mỗi khi cậu bị bạn bè trêu chọc, cũng chỉ có tôi đứng về phía cậu. Mỗi sáng, tôi đều đến lớp rất sớm, chọn một bàn cuối lớp, cạnh cửa sổ.

Cậu ngồi vẽ tranh, tôi gogi đầu lên tay, nhìn cậu. Tôi có thể tưởng tượng ra, chúng tôi đã tạo nên một bức tranh hài hòa đến thế nào.

Đôi lúc cậu ấy bị tôi nhìn chằm chằm đến ngại ngùng, chỉ có thể cầm quyển sổ che mặt mình lại, tôi cúi mặt cười khúc khích. Trong suốt những năm ấy, điều tôi thích nhất là trêu chọc Khải Kỳ.

Có lúc, tôi buồn chán, ngồi dựa đầu vào vai cậu, bảo cậu ấy hát cho tôi nghe, dường như tôi cũng yêu rất nhiều giọng hát ấy. Cậu ấy hát rất hay, chả bù cho tôi, có giọng hát cứ như vịt kêu ý. Bởi vì thích cậu ấy, tôi đã cố gắng rất nhiều.

Tôi chăm chỉ lên lớp, tập trung nghe giảng. Vì như thế, tôi có thể giảng lại bài cho cậu ấy, mới có thêm thời gian ở bên cạnh cậu ấy.

Ngày tám tháng ba, lễ valentine, trung thu hay Noel, chúng tôi đều ở bên cạnh nhau, cho dù thật tình thì chính là hai đứa học nhóm. Cậu ấy gần như y lại vào tôi chuyện học hành.

Có một hôm, cậu ấy đeo tôi đi qua mấy con đường, trời khi ấy đã chuyển lạnh, cậu ấy dừng xe, cởi áo khoác đưa cho tôi. Mùi hương của cậu ấy vươn trên áo, len lỏi vào tận trái tim tôi.

Khi biết cậu ấy vào đội hát của trường, tôi cũng xin vào đội múa, không phải vì đam mê, mà vì tôi nghĩ rằng, như thế thì thời gian ở bên cạnh cậu ấy sẽ nhiều hơn.

Những buổi tập gần như rút cạn sức lực của tôi, nhưng tôi chưa bao giờ có ý định bỏ cuộc.

Có lần, tôi ngã từ trên vai một người bạn xuống, đau đến rơi cả nước mắt, Khải Kỳ thấy, nhưng cậu ấy không hỏi thăm tôi lấy một lời.

Khi chúng tôi đi cùng nhau trên đường, rất nhiều lần tôi đều đứng lại nửa chừng, mong chờ cậu ấy sẽ quay đầu nhìn tôi, quan tâm mà hỏi một câu “Sao vậy?”.

Nhưng không có, suốt gần hai năm làm bạn, đi cùng nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng một lần cậu ấy quay đầu cũng không có.

Tôi từng đọc được một ý thế này “Em sẽ đứng sau lưng anh, chỉ cần anh quay đầu, liền có thể nhìn thấy em”.

Cậu ấy không hề quay đầu, làm sao có thể nhìn thấy tôi?

Tôi đứng nhìn bóng lưng cậu ấy xa dần, cảm thấy giống như bị vứt bỏ, đôi lúc tôi chỉ có thể gượng cười, lại lảo đảo chạy phía sau cậu ấy. Bởi khi đó tôi không bỏ được, tôi không bỏ cậu ấy được.

Lần đầu tiên tôi tỏ tình, cậu ấy nói tôi có bệnh.

Lần thứ hai tôi tỏ tình, cậu ấy bảo tôi phiền.

Lần thứ ba, cậu ấy không trả lời nữa.

Tôi học nấu ăn, vô cùng hào hứng đem đồ ăn cho cậu ấy.

Cho đến một ngày, cậu ấy bảo không thích ăn nữa.

Mỗi năm tôi đều làm quà sinh nhật tặng cậu ấy, là một chiếc vòng tay nhỏ.

Cho đến một ngày, tôi thấy cậu ấy tháo nó ra, rồi bỏ quên nó trong ngăn bàn.

Tôi luôn nhắc nhở cậu ấy học bài, cho đến một ngày, cậu ấy bảo không thích học nữa.

Cậu ấy vô tâm đến thế, nhưng tôi vẫn không ngừng được mà thích cậu ấy.

Sau đó, tôi vẫn mặt dày mà ở bên cạnh cậu ấy.

Bạn bè có đưa trách móc, có đưa cười cợt tôi ngu ngốc. Nhưng như vậy thì làm sao? Họ không phải tôi, làm sao có thể hiểu được.

Tôi thích cậu ấy đến khờ dại, đến cố chấp. Tôi muốn được một lần yêu hết mình, yêu say đắm, tôi gần như muốn đem tất cả những gì mình có trao cho cậu ấy, nhưng điều buồn cười nhất là... cậu ấy không cần.

Tôi thêm lắm một cái ôm ấm áp từ cậu ấy, một cái nắm tay dịu dàng, một ánh mắt quan tâm. Nhưng những năm tháng tôi đã bỏ ra ấy, cũng không đổi được một lần.

Cho đến một ngày, tôi thấy cậu ấy đứng chờ một cô bạn. Khi cậu ấy cười, khi cậu ấy nhìn cô gái đó, khi cậu ấy vuốt lại mái tóc bị gió thổi tung của cô ấy, tôi mới biết, không phải là cậu ấy vô tâm, chỉ là cậu ấy không thích tôi thôi.

Cho dù tôi vì cậu ấy khóc bao nhiêu lần, cũng không bằng một lần cô gái ấy cười với cậu.

Yêu là yêu, không yêu chính là không yêu. Tôi luôn biết như thế, nhưng đến khi chấp nhận thì trong lòng đau vô cùng.

Tôi không thể tiếp tục ở bên cạnh cậu ấy, cũng không thể bắt cậu ấy hát cho tôi nghe, càng không thể gói đầu lên vai cậu ấy, không thể cùng cậu ấy đi qua mấy con đường.

Giữa chúng tôi, dừng lại ở đây.

Tôi không thể làm gì ngoài cố gắng chấp nhận.

Rồi cũng có một ngày, tôi đã thôi không còn chờ tin nhắn hỏi bài của cậu ấy. Đã thôi không còn nhìn nick của cậu ấy có sáng hay không? Đã thôi không còn đấu tranh có hay không gửi tin nhắn hỏi thăm cậu. Đã không còn những lần đứng lại trên đường, mong chờ nhìn theo bóng lưng cậu ấy.

Tôi đã không còn cái ý niệm cố chấp ở bên cậu nữa.

Nhưng mỗi khi vô tình gặp, tôi vẫn cảm thấy tim mình đau âm ỉ.

Khải Kỳ lướt ngang qua đời tôi. Không để lại bất cứ điều gì.

Cậu ấy là người đầu tiên khiến tôi rung động chỉ qua một ánh nhìn, mối tình đầu khờ dại và day dứt.

Tôi không có một tình yêu đẹp để như tôi tưởng, nhưng lại có một thời thanh xuân đáng nhớ, một thời yêu đương say đắm mối tình đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Đã Cùng Em Đi Qua Thanh Xuân?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.